

[Arbejdsministeren.]

slaget, som jeg gav udtryk for ved drøftelserne om det i marts 1966 fremsatte lovforslag. Ønsker man, at lovforslaget og dets konsekvenser drøftes i et udvalg, er jeg naturligvis parat til sagligt at medvirke i dette udvalgs arbejde.

Ordføreren for forslagsstillerne (Guldberg):

Ja, jeg skal holde mig til, at dette er en genfremsættelse, og at der allerede ligger en forudgående drøftelse her i salen. Jeg skal derfor nøjes med, om jeg så må sige, at genoptage drøftelserne dér, hvor vi var, men selvfølgelig også på grundlag af det, som arbejdsministeren nu har sagt i sin indledning, og som jo var den afvisning, som man også fik sidste gang, og som man vel derfor havde ventet at få denne gang igen.

Jeg vil dog gerne først gøre opmærksom på, at der er måske en forskel, for under den førstebehandling, der fandt sted her i marts 1966, var det jo en arbejdsminister for en mindretalsregering, der talte, og man kan vel egentlig sige, at nu er det en arbejdsminister i en slags flertalsregering, der taler. Derfor er jeg klar over, at forhandlingsmulighederne nu ser helt anderledes ud, og at man måske derfor lige så godt kan gå lidt mere direkte til sagen. Jeg vil dog på forhånd sige, at vi vil alligevel gerne have et udvalgsarbejde i håb om, at vi trods alt kan få en saglig drøftelse. Men jeg er helt klar over, at der altså ligger en anderledes bastant afvisning bagved, og derfor vil jeg også gerne sige til arbejdsministeren, at det kan vel være rigtigt at gå lidt mere ind på nogle af de konkrete ting, som har været fremme i drøftelsen.

Arbejdsministeren sluttede sin tale med at gentage et synspunkt, som også kom frem sidst; det var det synspunkt, at forslaget her skulle være i strid med ILO-konventionen. Det har interesseret mig meget, og jeg har kigget lidt på det. Jeg går ud fra, at arbejdsministeren stadig tænker på de bestemmelser, som blev citeret sidst, altså bestemmelserne om, at arbejder- og arbejdsgiverorganisationer er berettiget til selv at udarbejde deres love og bestemmelser — ja, det manglede bare — til i fuld frihed at vælge deres repræsentanter — ja, det manglede bare — til at ordne deres administration og virksomhed samt til at

udforme deres programmer — ja, det manglede bare. Og så siges det, at offentlige myndigheder skal afholde sig fra enhver indblanding, som kan begrænse denne ret — det manglede bare — og som kan hæmme organisationerne i deres lovlige udøvelse heraf — det manglede bare. Men de siger bestemt ikke, at de pågældende organisationer er en overordnet lovgivningsmagt i forhold til lovgivningsmagten, og at det, som de pågældende organisationer gennem aftale eller på anden måde fastlægger, er blevet lov, som landets lovgivende forsamling skal bøje sig for. Men jeg vil da gerne bestemt have arbejdsministerens svar på, om det er det, arbejdsministeren mener med, at lovgivningsmagten skulle være afskåret fra at lovgive på områder, som organisationerne har truffet aftale om. Det kan blive et interessant svar, hvis det skal anvendes på en række af de andre ting, vi af og til beskæftiger os med her i folketinget.

Så vil jeg gerne sige lidt om selve indholdet af dette lovforslag. Når arbejdsministeren afviser vort forslag, må det vel være tilladt at spørge, om det da betyder, at han er tilhænger af det modsatte. Jeg synes, man lige skal prøve at gøre sig klart, hvordan det modsatte lyder. Når vi siger, at

„kollektive overenskomster, hvorved det bestemmes, at adgangen til at udføre et arbejde skal være betinget af bestemte faglige kvalifikationer, som ikke kræves opfyldt i lovgivningen eller i administrative bestemmelser fastsat i henhold til lov, er ugyldige“

— jeg sagde: fastsat i henhold til lov — så må jeg have lov at forstå arbejdsministerens afvisning sådan, at arbejdsministeren er tilhænger af, at man uden om lovgivningsmagten gennem aftaler mellem private organisationer — der i realiteten efter min opfattelse kun kan gælde for deres medlemmer — kan lovgive om retten til beskæftigelse hos folk, der ikke er medlemmer. (Afbrydelse af arbejdsministeren [Erling Dinesen]). Eller har jeg misforstået det? Det ene må da være rigtigt; enten kan man gå ind for dette, eller også må man hævde, at den ret, som de kollektive, de private organisationer har til at træffe aftale om, hvordan deres medlemmer skal være placeret, er en ret til at monopolisere visse opgaver for deres medlemmer.